

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122411107
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6122411107.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava-Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar.: 06.06.1975, bytom: C. XXX/XXX, D., o zaplatenie 11.660,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č.k. 15Csp/98/2022- 183 zo dňa 25. januára 2023, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) a výroku o trovách konania (III.) z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 5.283,41 eur s 5% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 5.323,41 eur od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 5.303,41 eur od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 5.293,41 eur od 09.07.2022 do 11.08.2022 a zo sumy 5.283,41 eur od 12.08.2022 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.). V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol (II.). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (III.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 489, § 524, § 52 ods. 1 – 4, § 53 ods. 2,3, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., § 1 ods. 2, § 9ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

1.2 Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal v upomínacom konaní voči žalovanej zaplatenia istiny 11.660,44 EUR s 5% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 11.700,44 EUR od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 11.680,44 EUR od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 11.670,44 EUR od 09.07.2022 do 11.08.2022, zo sumy 11.660,44 EUR od 12.08.2022 do zaplatenia. Zároveň sa domáhal zaplatenia vyčísleného úroku vo výške 2.391,23 EUR a vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1.237,55 EUR. Svoju žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (Všeobecná úverová banka, a.s.) uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 25.02.2016 Zmluvu č. 001832211190216, na základe ktorej poskytol žalovanej bezúčelový úver vo výške 25.000,-eur. Žalovaná porušila zmluvne dohodnuté povinnosti, neplnila splátky v dohodnutých termínoch a dostala sa do omeškania, na základe čoho ju postupca opakovane vyzýval na úhradu dlžnej sumy, a to aj Treťou upomienkou - pokus o zmier to dňa 24.02.2020. Žalovaná napriek opakovaným výzvam postupcu dlžnú sumu neuhradila, preto postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.05.2020 a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu.

1.3 Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz č. 7Up/663/2020 zo dňa 30.04.2020, ktorým žalobe vyhovel. Žalovaná proti platobnému rozkazu podala odpor namietajúc, že žalobca v žalobe neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta a zároveň neboli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, keďže neboli splnené podmienky ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovaná mala to, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru, preto banka nemohla v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpiť nesplattnú pohľadávku na žalobcu, a teda žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný. Ďalej namietala, že v zmluve je nesprávne uvedený

údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. e) Zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v rozpore s eurokomformným výkladom v sebe zhŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 500 eur a uvedený fakt spôsobil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

1.4 Súd prvej inštancie prioritne skúmal vecnú legitimitáciu strán a to vo vzťahu k ustanoveniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. Spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. aktívnu legitimitáciu v spore preukazovala rámcovou Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 a tiež oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (čl.51) + doručenka a treťou upomienkou - pokusom o zmier zo dňa 24.02.2020 (čl.71). Žalobca doručenie resp. doručovanie tejto listiny preukazoval podacím hárkom, ktorý obsahoval identifikáciu zásielky s poukazom na reťazec vytlačený na okraji podacieho hárku na ktorom je predmetná zásielka identifikovaná. Podľa názoru prvoinštančného súdu žalobca preukázal, že sa predmetná zásielka preukázateľne dostala do dispozičnej sféry žalovanej (adresáta), pričom v zmysle teórie dôjdenia nie je relevantnou skutočnosť, či si zásielku aj skutočne prevzala. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanom prípade došlo k relevantnému zosplatneniu pohľadávky v dôsledku ktorej skutočnosti bola pohľadávka spôsobilá na postúpenie. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že VÚB, a.s. postupovala v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, splnenie ktorých podmienok je nevyhnutné pre postúpenie pohľadávky. Žalobca sa teda platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, preukázal svoju aktívnu legitimitáciu na jej uplatňovanie pred súdom.

1.5 Ďalej poukázal na to, že medzi stranami nebola sporná skutočnosť, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 25.000 eur a že žalovaná právneho predchodcovi žalobcu z poskytnutého úveru uhradila sumu 19.676,59 eur a žalobcovi (po postúpení pohľadávky) uhradila sumu 40 eur, teda z poskytnutého úveru celkom uhradila sumu 19.716,59 eur. Rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru žalovanej potom predstavoval sumu 5.283,41 eur. Uvedené nesporne vyplývalo aj z vyjadrenia žalovanej. Žalobcov návrh, aby súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov a priznal žalobcovi len rozdiel medzi čerpanými finančnými prostriedkami a úhradami žalovanej, súd prvej inštancie, s poukazom na ust. § 286 CSP, posúdil ako vzdanie sa nároku žalobcom sčasti a žalobu v časti sumy prevyšujúcej zaplatenie 5.283,41 EUR s 5% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 5.323,41 EUR od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 5.303,41 EUR od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 5.293,41 EUR od 09.07.2022 do 11.08.2022 a zo sumy 5.283,41 EUR od 12.08.2022 do zaplatenia, ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom k tomu, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažných záväzkov vznikla jej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania stranami dohodnutá nebola, preto žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania vo výške určenej zákonom t.j. 5 % ročne, preto súd žalobcovi takto uplatnené úroky z omeškania priznal a to od nasledujúceho dňa po postúpení pohľadávky. Od 04.03.2022 zohľadnil čiastkové úhrady dlhu, ktoré žalovaná realizovala po postúpení pohľadávky. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP dôvodiac, že v prejednávanej veci mali strany sporu len čiastočný úspech a preto súd v súvislosti s náhradou trov konania vyslovil, že žiadna z nich nemá na náhradu trov konania právo.

2.1 Proti tomuto rozsudku voči vyhovujúcemu výroku I. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná poukazujúc na § 365 ods. 1 písm. h), f), e), d), b). Žalovaná zastala názor, že neboli splnené podmienky na predčasné zosplatnenie úveru, pretože v čase upozornenia na možnosť zosplatnenia, a to dňa 24.02.2020 nebola v omeškaní viac ako 3 mesiace, ale bola v omeškaní so splátkou splatnou dňa 12.12.2020, teda 75 dní. Vzhľadom k tomu tretia upomienka - pokus o zmier nemôže byť považovaná ako upozornenie na zosplatnenie, táto výzva mala byť zároveň dostatočne kvalifikovanou výzvou, ktorá by obsahovala konštatovanie, že dlžník je v omeškaní viac ako 90 dní, s možnosťou danou dlžníkovi predmetný dlh uhradiť. Ďalej namietala, že žalobca nepreukázal, že listina - tretia upomienka jej bola doručená, respektíve sa vrátila veriteľovi ako nedoručená, pretože podací hárok nie je opatrený pečiatkou pošty, ani podpisom zamestnanca, ani tam uvedený ani dátum podania. Dodala, že v danom prípade túto listinu nemožno považovať za relevantné upozornenie podľa § 53 ods. 9, teda za kvalifikovanú výzvu, ktorá by bez pochyb spĺňala náležitosti právneho úkonu, keďže neobsahuje jednak konštatovanie s koľkými splátkami je v omeškaní a pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku žalobca mohol požadovať predčasné vrátenie sumy a tiež, že od prvej nezaplatennej splátky po tretiu upomienku prešlo len 75 dní a nie 90 dní. Namietala, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jej argumentmi, pokiaľ ide o neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Dodala, že právny predchodca žalobcu po zaslaní výzvy zo dňa 24.02.2020, úver zosplatnil až ku dňu 13.05.2020, avšak pre platné zosplatnenie to mohol veriteľ urobiť do najbližšej nasledujúcej splátky, teda do splátky splatnej dňa 12.04.2020. Keďže nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nemohla banka v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť takúto pohľadávku na žalobcu, a preto žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný v tomto spore.

2.2 Žalovaná tiež namietala, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jej námietkami, pokiaľ ide o skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože nepreukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou má za následok nemožnosť požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho veriteľ nie je oprávnený postúpiť nesplatnú pohľadávku, a teda žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný v danej veci. Uviedla, že zo žalobcom predloženej dokumentácie nijako nevyplýva, že veriteľ s odbornou starostlivosťou skúmal jej bonitu. Podľa jej názoru si veriteľ neoveril výšku jej príjmu dopytom na Sociálnu poisťovňu, a preto porušil svoju zákonnú povinnosť podľa § 7 ods. 27 zákona číslo 129/2010 Z.z. Uviedla, že v prípade veriteľ objektívne nevyhodnotil informácie o jej osobe získané z úverového registra, keď jej pravidelné mesačné výdavky na splátky spotrebných úverov boli vo výške 518 eur, na splátky úveru zo stavebného sporenia vo výške 227 eur, čiže jej úverová zaťaženosť čase poskytnutia tohto úveru bola vo výške 754 eur mesačne a aj za tejto situácie jej veriteľ poskytol úver s výškou mesačnej splátky 345,64 eur, a teda splátky úverov po poskytnutí predmetného úveru presahovali jej príjmy. Súd prvej inštancie tieto jej námietky vo svojom rozhodnutí úplne odignoroval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby vo veci sám rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietne.

3. Žalobca k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) a výroku o trovách konania (III.) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo svojom odvolaní namietala predovšetkým skutočnosť, že neboli splnené podmienky na predčasné zosplatenie úveru, pretože v čase upozornenia na možnosť zosplatenia Treťou upomienkou - dňa 24.02.2020 nebola v omeškaní viac ako 3 mesiace, ale bola v omeškaní so splátkou splatnou dňa 12.12.2020, teda len 75 dní.

6. Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka (Uznesenie NS SR 7Cdo/268/2020).

7. Odvolací súd uvádza, že žalovaná si nesprávne vyložila plynutie 3-mesačnej lehoty, lebo táto musí uplynúť od nesplatennej splátky až do vyhlásenia zosplatenia a nie do zaslania výzvy na zaplatenie omeškaného dlhu (v tomto prípade „tretia upomienka“ zo dňa 24.2.2020). Pre zistenie , či uplynula

riadne trojmesačná lehota do vyhlásenia zosplatnenia je potrebné vedieť, pre ktorú nesplatenú splátku veriteľ mienil celý úver zosplatiť. V danej veci však žalobca neuvádzal, pre ktorú nezaplatenú splátku došlo k zosplatneniu dlhu. Žalovaná uviedla, že to bolo pre splátku splatnú dňa 12.12.2020. Z prehľadu splácania úveru žalovanou (čl. 7-9, 103-104) vyplýva iba to, že žalovaná neuhradila celú mesačnú splátku v mesiaci 11/2019 a 02-2020, ako aj nasledujúce mesačné splátky až do zosplatnenia výzvou zo dňa 13.05.2020. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal zákonnými podmienkami zosplatnenia danej pohľadávky, keď iba v bode 12.6 odôvodnenia stroho konštatoval, že žalobca preukázal riadne doručenie výzvy – tretej upomienky, a preto došlo k riadnemu zosplatneniu pohľadávky. Je potrebné súhlasiť s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie vôbec nereflektoval na jej tvrdenia a argumentáciu týkajúcu sa zákonných podmienok zosplatnenia pohľadávky. Ako už bolo uvedené, pre posúdenie, či došlo k riadnemu zosplatneniu daného úveru je potrebné predovšetkým mať vedomosť, pre ktorú nezaplatenú splátku malo dôjsť k zosplatneniu a následne zistiť, či boli splnené vyššie uvedené zákonné podmienky ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ. K odvolacej námietke žalovanej, že v konaní nebolo preukázané ani riadne doručenie výzvy – tretej upomienky, odvolací súd uvádza, že túto povinnosť si žalobca splnil, pretože z listiny – sledovanie zásielok (čl. 117) týkajúcej sa práve predmetnej výzvy (zhodné referenčné číslo) nesporne vyplynulo, že bola doručená dňa 27.02.2020.

8. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že uvedenú listinu – tretiu upomienku, nemožno považovať za relevantné upozornenie podľa § 53 ods. 9, teda za kvalifikovanú výzvu, keďže neobsahovala konštatovanie s koľkými splátkami je v omeškaní a pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku žalobca mal požadovať predčasné splatenie úveru, ani s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil, pretože ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ neuvádzajú, že veriteľ musí výslovne uviesť vo výzve na zaplatenie omeškaného dlhu, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní, resp. pre ktorú splátku vyhlásil splatnosť celého úveru. Veriteľ v tejto upomienke uviedol, aká je celková dlžná suma, z čoho pozostáva, a obsahovala aj výzvu na jej okamžité zaplatenie s tým, že v opačnom prípade bude veriteľ požadovať, aby dlžníčka vrátila celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Odvolací súd však dodáva, že žalobca je povinný tvrdiť a preukázať, pre ktorú nesplatenú splátku došlo k zosplatneniu celého úveru. Ani z jednotlivých žalobcom predložených písomných výziev nie je možné zistiť, pre ktorú nezaplatenú splátku žalobca upozornil žalovanú na možnosť vyhlásenia úveru za splatný. Ide pritom o skutkové tvrdenia, ktoré je žalobca povinný uviesť, aby bolo nad všetky pochybnosti preukázané, pre ktorú splátku veriteľ zosplatnil dlh a či bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 § 565 OZ.

9. Druhá zásadná odvolacia námietka žalovanej sa týkala toho, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jej námietkami, pokiaľ ide o skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou. Nepreukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou má pritom za následok nemožnosť požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho veriteľ nie je oprávnený postúpiť nesplatenú pohľadávku, a teda žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný v danej veci.

10. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

11. Odvolací súd uvádza, že už v písomnom odpore žalovaná uplatnila túto námietku, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., teda neskúmal riadne bonitu spotrebiteľa pri poskytnutí daného spotrebiteľského úveru, na čo reagoval žalobca vo svojom vyjadrení (čl. 96), kde sa okrem iného vyjadril akým spôsobom skúmal bonitu klienta s doložením príslušných listín. Súd prvej inštancie sa však v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s touto námietkou a vôbec neskúmal, či skutočne veriteľ posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

12. Z ust. § 11 ods. 2 vyplýva: Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia

na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

13. Keďže súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či boli splnené podmienky riadneho skúmania bonity v zmysle citovaného ustanovenia, je jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude zistenie, či došlo k porušeniu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zo strany právneho predchodcu žalobcu, teda či skúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Pri preverovaní bonity sa skúmajú aj iné náležitosti, ako je výška príjmu a výška splátky, a to napr. či je dlžník slobodný, má vyživovaciu povinnosť, žije sám, je zamestnaný na dobu neurčitú, či má zrážky zo mzdy či iné úvery, aké má náklady na bývanie. Žalobca pritom sám vo svojom vyjadrení uvádzal, že žalovaná mala štyri existujúce spotrebné úvery s celkovou mesačnou splátkou 553 eur (plus splátka z požadovaného úveru 354,64 eur) a priemerný mesačný príjem vo výške 980 eur. Úverové splátky tak mali predstavovať celkovo sumu 907,64 eur pri výške príjmu žalovanej 980 eur. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že nebola skúmaná bonita dlžníka dôsledne, teda s odbornou starostlivosťou, následkom by bola skutočnosť, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2), teda úver by sa považoval za nezosplatnený. Ďalším následkom by bolo to, že by nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky, pretože ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná.

14. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, keď súd prvej inštancie nezistil dostatočne skutkový stav týkajúci sa zosplatnenia predmetnej pohľadávky a nezaoberal sa s námietkou žalovanej o neskúmaní bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) a výroku o trovách konania (III.) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 2 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude postupovať vo vyššie uvedenom smere a vo veci znova rozhodne. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania, vrátane odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).